

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hihelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Keresztyén életszabályok Isten Igéjének tükrében.

A keresztyén ember és az ő Ura:

»En vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.« Ján. 15:5.

A keresztyén ember és az egyháza:

»Es Ő adott némelyeket apostolokul... némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: a szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére... az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban.« Eféz. 4:11, 12, 15.

A keresztyén ember és a világ:

»Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Es a világ elműlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.« I. Ján. 2:15, 17.

A keresztyén ember és a saját szive:

»Hasonlatos a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz, akik elővévén az ő lámpásait, kimenének a vőlegény elé. Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának. Ejjékor pedig kiáltás lön: Imhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe!« Máté 25:1, 5, 6.

A keresztyén ember és a munkája:

»Ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. A szolga nem nagyobb az ő uránál; sem a követ nem nagyobb annál, aki azt küldte.« Ján. 13:14, 16.

A keresztyén ember és az atyai ház:

»Aki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz százannyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet.« Máté 19:29.

A keresztyén ember és az utolsó ítélet:

»Jertek, én atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem.« Máté 25:34, 35.

Salamon ellen.

»Hiába mind!
A nap lenyugszik, a nap újra kél.
Forog a szél,
és morgásánóz visszatér a szél.
Hiába mind!
Az ember születik, az ember él,
és sírba tér.
Hiába mind!«
— a Predikátor búsan így beszél.

De míg komor szavára hallgatók,
keménykötésű, izmos dallamok
sorakoznak elő idebent.
Fejődik a csengő csatarend,
hogy nincs hiába!

Mert nincs hiába!
Minden küldetés.
A magvetés, a földre születés.
A szél, a felleg...
akármerre száll...
parányi porszem, zordon sziklaszál...
van küldetése! van!

Van a madárnak, azért csicsereg.
Van a könnynek, ha fájón lepereg.
Van a viharnek. Azért dübörög.
Ha múlandó is...
Az Isten örök!

Szél, ha üdít, ha termőt beporoz,
nap, ha melenget, s érik a kalász,
el is nyugodhat, Engem megaláz,
hogy nyugodni dolgát végezve tér,
és lesz gyümölcs a fán,
és lesz kenyér,
mert szél szaladt,
mert nap melengetett,
s izmos karok aratnak életet.

De vajjon én?
— Mert minden küldetés,
minden vetés és minden születés —
Elvégzem-e, amire küldetem?
Olyan tenyérynyi itt az életem.
Csak perc a nap.
Az év is pillanat.
Őszülten állok őszi ég alatt.
Talán ma... holnap...
Ez az életem.
Elvégzem-e, amire küldetem?

Hiszem! Allok az Isten tenyerén
és milliók köröttem és velem,
virágok, emberek és madarak...
Szemem a fényes Istenarcra néz.
Testvéreim magamhoz ölelem...
és élek. Dolgozom. És dalolok.
Ez az enyém.
Óvé a kegyelem.

Tudom, nem ejt el engem az a kéz.
S akaratát míg békén figyelem,
új dallam kísér diadalmasan,
hogy nincs hiába,
hogy nincs hiába semmi ideleml!

T. E. d. t.

Úton éjjel és nappal.

»Az Úr pedig megy vala előttök nap-
pal felhős-zlopliban, nagy vezérelje őket
az úton, éjjel pedig tűzszlopliban, hogy
világítson nékik, hogy éjjel és nappal
mehessenek.« II. Móz. 13:21. Milyen ke-
gyelmes volt az Úr Izráel népéhez! Ki-
hozta őket az egyiptomi szolgaságból be-
Kánaánba, az ígért földjére. Útközben
az akadályokat: Veres tengert, éhséget,
szomjúságot, elhárította előttük. A fel-
hős-zlopliban maga az Úr járt velük nap-
pal, hogy a forró nap tüze ne érje őket.
Ejszaka tűzszlopliban kísérte őket, csakhogy
éjjel és nappal mehessenek és minél
előbb célhoz érjenek.

És mégis negyven évig tartott a pusztai
vándorlás. Pedig az út Egyiptomból
Kánaánig nem kellett volna, hogy ilyen
sokáig tartson. Ezt az utat tette meg
József, Jézusnak földi atyja feleségével
és a kis Gyermekkel, mikor az angyal
intésére Heródes elől menekültek (Máté
2:13—15). Izráelnek mégis miért tartott
negyven évig az út, mikor ők éjjel-nap-
pal mehettek? Azért, mert zúgolódtak,
ellenszegültek Isten akaratának, késlel-
tették Istennek munkáját s Isten nem ké-
szíthette el őket hamarább Kánaán szá-
mára.

Nem ismerünk-e magunkra ebből a tör-
ténésből? Az ígért földje nyitva áll előtt-
ünk. Isten Szentlelke megkezdte szívünk-
ben munkáját, kihozott e világ Egyipto-
mából, a Sátán rabszolgaságából. Mégis
milyen sokáig tart az út, milyen nehezen
készülhet el az Úr velünk! Talán Isten
az oka? Semmiképpen sem. Mi vagyunk
az oka, akik késleltetjük Isten munkáját
zúgolódással, elégedetlenséggel, hitetlen-
séggel, és Isten akarata helyett a magunk
akaratait vesszük véghez. Elrontjuk Isten
cselekedetét és eltelik a drága idő.

Mózes a zsidó népet a pusztai ván-
dorlás közt így biztatta: »Az Úr hadako-
zik tiérettetek; ti pedig vesztget legyetek«
(II. Móz. 14:14). Bárcsak erre gondolnánk
az év minden napján! Várnánk, hogy az
Úr cselekedjék, menjen elől, mi pedig
csendben nyomdokaiba lépünk. Ő azt
akarja, hogy éjjel és nappal menjünk a
cél: a teljes megdicsőülés felé. Ne tartsuk
fel az Urat az Ő munkájában, adjuk át
néki teljesen életünket! Ne akarjunk mást,
csak az Ő akaratát cselekedni s akkor
botlónan, elesésben keresztül is célhoz ér
velünk az Úr.

Cs. M. d. pt.

A gond áldása.

»Ha Isten valakit szorosán magához
akar kapcsolni, akkor előhívja legmű-
ségesebb, legmegbízhatóbb szolgáját, a
gondot és azt mondja néki: »Fuss utána,
erd utól, ne tágíts mellőle!«

Kierkegaard.

Gondoktól szabadon.

»Minden gondokat Őreá vessétek, mert néki gondja van reátok.«

Ki ne szeretne szabadulni a gondoktól? Oh de milyen nehéz az! Valamennyien kivétel nélkül a gond gyermekei vagyunk. Különféle gondjaink vannak. Aki teletosséget hordoz, annak gondja van. De ne engedjük, hogy a gond földre nyomjon, szétmorzsoljon. Minden gond, amely súlyos teherként nehezedik vállunkra, emelje fel szívünket Ahhoz, aki a gondokon keresztül is meg akar áldani. Minden gondból imádságot formáljunk. Azt, ami gyötör, ami nyom, helyezzük Isten atyái szívére. Ha ezt jobban gyakorolnánk, sokkal vidámabban, boldogabban járhatnánk életünk útján, szabadabban lélegezhetnénk, bátrabban harcolhatnánk.

Gondanyó Luther Mártonnál is ismert látogató volt. De Luther nem hiába járt Jézus iskolájába. Sokszor felejtette el minden baját, hivatásának sok gondját, ha a kertjében gondtalan, vidám madáréneket hallott. Egy alkalommal kis cinke dicsérte tele torokkal, ég felé szálló dallal Teremtőtjét. Luther doktor közelebb lépett, kalapját levette a kis madár előtt és így szólt: »Kedves doktor uram, de kell valanom, hogy én ilyen művész nem vagyok. Te kicsiny fészkeidben gond nélkül átalszod az egész éjszakát. Reggel, amikor felébredsz, újra vidám vagy, felülsz a fa tetejére hálát és dicséretet énekelni Istennek. Azután táplálék után indulsz és megtaláod azt. Oh, hogy szűgyelem magam melletted, amiért nem dicsérem a Teremtőt úgy mint te, holott sokkal több okom volna erre!«

„Bízd minden útat Arra . . .“

Kereszt és szenvedés kísérte Gerhardt Pált, akinek énekeit ma is sok-sok házbán, templomban énekelik, élete végéig. Betegség kínozta, nyomorúság, szerettei halála, állásának elvesztése: mind elrabolni igyekezett Istenbe vetett nagy hitét, bizodalját. A legnehezebb időben írta Isten dicsérő legszebb énekét. Felesége azonban, ki különben istenfélő asszony volt, sokszor aggódott és kétségek gyötörték. Gerhardt Pál elővette Bibliáját s olvasta a gyönyörű zsoltár szavait: »Hagyjad az Úrra a te útat és bízzál Benne, majd Ő teljesíti.« Szívét úgy hatalmába kerítette ez az Ige, hogy szűknek érezte szobáját, kiment az erdőbe s ott felalá járva írta biztató énekét:

»Bízd minden útat Arra,
S minden keservedet,
Kinek hűséges karja
Vezet földet s eget.
Ki felhőknek s a szélnek
Útját kirendeli,
Az majd vezérli lépted,
Míg útját meglesi.«

Amikor elkészült, felolvasta kishitű feleségének, és íme az ének már először megtette csodálatos hatását: elszállt a gond, felszáradt a könny s hamarosan kézzelfoghatóan is megérkezett Isten segítségé.

Krisztus az Úr ebben a házbán.

Mély benyomást tett rám ez a néhány szó. Látogatásaim közben akadtam rá. Nagy betűkkel hirdette a falon függő mondás:

Krisztus az Úr ebben a házbán.

Vallástétel ez. Megmondja, hogy ezen ház lakói kik és mit akarnak. A ház maga nem régimódi ház, lakói vidám mai emberek. Mégis úgy érezték, egy az, amit ki kell mondaniok, amiben lelkük megnyugvást találhat:

Krisztus az Úr ebben a házbán.

Nem azt jelenti ez tehát: valamennyire vallásosok vagyunk. Sem pedig azt: nem vagyunk ellene a templomnak, sőt olykor ellátogatónk oda. Sem pedig azt: síkra szállunk a keresztyénség mellett és ismerjük annak felbecsülhetetlen értékét. Nem,

Krisztus az Úr ebben a házbán.

Azt jelenti ez: Krisztus ebben a házbán megnyerte a szíveket. Krisztusnak adtuk az életünket. Krisztus az, aki itt szól. Krisztus az, akire mi hallgatunk. Krisztus a mi Urunk, Övéi vagyunk életben és halálban.

Sok felírást láttam már. Némelyiken csodálkoztam, vagy pedig szomorúság fogott el. Ennél a mondásnál örült a szívem. Vezérsillag ez:

Krisztus az Úr ebben a házbán.

Bodelschwingh halálos ágya mellől.

Betegén érkezett meg Bodelschwingh Berlinből otthonába. Erős vérvesztés után az orvos a legrosszabbtól féltette. Egy diakónust rendeltek mellé az éjszakára. De amint az éj beállt, a beteg elküldte a diakónust: »Menj, feküdj le, testvér. Az én ágyam mellett az igaz Diakónus vigyáz, aki nem szunnyad és nem alszik.« Ellenkezés nem használt s az ápoló pihenni tért. Hajnali két órakor azonban megszólalt a csengő. A legrosszabbtól tartva sietett a betegágyhoz a diakónus. »Bocsáss meg, testvér, hogy éjnek idején felébresztettelek. De megfeledezünk a szegény berlini ernyőfoltozóról. Nem tudom, megérem-e a reggelt. Igérd meg, hogy reggel első dolgod lesz, — akár élek, akár meghaltam —, hogy összeszeded a javításra szoruló ernyőket és elküldöd a szegény, munkára váró embernek Berlinbe.«

Bodelschwingh szívét Krisztus uralta.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Jan. 16. I. Móz. 3, 1—7. Ján. 4, 16—26
Milyen nagy lehetett a samáriai asszony megdöbbenése: Jézus ismeri őt. Bennünket is ismer. Látszatélettel meg nem csalhatjuk. Mélységes mélyen ismer. Minden sötétségünket, nyomorúságunkat és bűnünket tudja. Mégis szól hozzánk. Meg akar szabadítani, hogy lélekben és igazságban imádhassuk az Atyát.

Jan. 17. Ezs. 61, 1—6. Ján. 4, 27—42. Ma is fehérek a tájak az aratásra. De hol vannak a vödrukét otthagyo, drága örömhírral lelkendezve futó samáriai asszonyok, akiknek a bizonyágtételére városok kapui nyílnak meg az Ildvezítő előtt? Keresztyének, akik találkoztatok Krisztussal, hogyan tudtok a vödörötök mellett maradni, vesztég maradni és nem futni és nem kiáltani, ujjongni, bizonyágot tenni? Nem ünszol a Lélek?

Jan. 18. Ján. 2, 1—11. Róm. 12, 7—16. Ján. 1, 43—51. I. Kor. 2, 6—16. Ján. 4, 43—54. Az apa lelkében ott ég a halállal viaskodó, lázasán hánykolódó gyermek képe. De amint hazafelé tart, nem riasztja, rémiti már ez a kép. Ujjongva ismételteti Jézus szavát: »A te fiad él!« Hány szomorú, csüggedt órával és perccel lenne kevesebb az életünkben, ha ilyen hittel fogadnánk mi is az Igét, mint szikla-szilárd valóságot.

Jan. 19. Zsolt. 52. Ján. 5, 1—16. Amikor Jézus testi betegről kérdi: Akarsz-e meggyógyulni? — nem kétséges a felelet. De ha a lélekről van szó, könnyeket sírhat, mint Jeruzsálem felett: »Akartam... és te nem akartad«.

Jan. 20. I. Móz. 3, 8—19. Ján. 5, 17—23. Krisztus élete és minden szava »élet illatja« az üdvözülőknek, »halál illatja« az elkárhozóknak. Atyjával való közösségéről, az Atyától nyert hatalmáról beszél — s meg akarják ölni, megkeményítik a szívüket, látván nem látnak, hallván nem hallanak. Ma is lehet így hallgatni az Igét.

Jan. 21. I. Móz. 3, 20—24. Ján. 5, 24—30. Hittel hallgatni az Igét: örök élet. Megkezdődik már itt a földön, folytatódik a mennyei hazában. »Aki hisz... áttalment a halálból az életre.« Itéletet a Fió tesz majd, ő emberi testben is mint Isten Fia járt s váltságot, lehetőséget szerzett, hogy bűnön diadalmas gyermekei lehessünk mi is az Istennek. »Nem volna váltság, nem lenne itélet.«

Jan. 22. I. Móz. 4, 1—16. Ján. 5, 31—40. Az Irás holt betű, ha valaki nem alázatos, gyermeki hittel veszi a kezébe. Hányan olvassák ma is anélkül, hogy Krisztushoz jutnának általa. Búske emberi értelmükkel akarnak eligazodni benne s megütőköznek a megütőközés kövében, Krisztusban. Mennyi fájdalommal kiált ő: »Nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!«

Jan. 23. I. Móz. 6, 5—22. Ján. 5, 41—47. Vádloban nem lesz hiány ama napot vádol minden olvasott, hallott ige, bizonyágtétel, prédikáció. De lesz-e vödönk? Csak egy lehet: Krisztus, ha hi tünk benne. Vallást tesz róluk Isten é az ő angyalai előtt. Akit ő meg nem véd, akiről ő vallást nem tehet, az el veszett.

Jan. 24. II. Kir. 5, 1—19a. Ján. 6, 1—13. A tanítványok dolga meglátni, hogy nekik nincs ezerek meglégítésére eledelük odatenni a keveset az ő kezébe és engedelmeskedni. Jézus cselekszik, nyújtja már a megadott kenyeret. A tanítványok veszik, adják; veszik adják. Milyen könnyű és boldog feladat. Ma is így kell: venni és adni. Sok az éhező.

Jan. 25. Máté 8, 1—13. Róm. 12, 17—21. Ján. 4, 5—14. Róma 1, 13—20. Ján. 6, 16—21. Ne csodálkozzunk a tanítványok rémületén. Egyedül voltak, nem volt mellettük Jézus. S aki Jézussal szokott járni, az viharezett hős lehet, de nem tud nyomaszkodni, félelmetesebb dolgot el sen godolni, mint egyedül maradni Jézus nélkül. Azért csendül olyan szeretettel: »Biz zatok! En vagyok!«

Jan. 26. Zsolt. 53. Ján. 6, 22—29. Jézus azzal vádolja az utána induló sokaságot Nem engem kerestek, hanem a kenyeret S jó, ha ez a vád bennünket is komoly önvizsgálatra indít. Nincs-e úgy sokszor? Nem őt, csak a gyógyulást, nem őt, csak a segítséget, nem a királyi gazdagságot csak koldusfilléreket...

Jan. 27. I. Móz. 7, 11—24. Ján. 6, 30—40. Hajoljunk hittel az Ő-Szövetség igéi fölé és mindenünnen Krisztus arca fog ránktekinteni. Őt hirdeti a manna, az igazi mennyei kenyeret. Amint a testünknek a kenyérről, úgy kell a lelkünknek egyesülnie Vele, hogy soha meg ne éhezünk és örök életünk legyen.

Jan. 28. I. Móz. 8, 1—14. Ján. 6, 41—59. Megint okoskodás, kételkedés: »Nem ez-e a Jozsef fia?... Mimódon?« Hitetlenkedő kérdések. Boldog, akinek a szívéből előtör már a: »Hiszek, Uram!« Aki nem kérdez többé, de térdrehull és kinyújtja kezét az élet Kenyeréért, hogy egyék belőle és meg ne haljon.

Jan. 29. I. Móz. 8, 15—22. Ján. 6, 60—66. Nincs annál szomorúbb, mint megindulni Krisztus nyomán s visszafordulni újra, amikor ő igazán mélyre akar vezetni, teljesebb életközösségre fogadni. Ő, inkább az legyen legforróbb kérésünk: »Mélyebbre Benced, mélyebbre még!«

Jan. 30. I. Móz. 9, 1—7. Ján. 6, 67—71. Péter feleletében ott cseng: Te vagy az egyetlen életlehetőség! Elmenni Krisztustól azt jelentené: a halálba, a pusztulásba, a bárkából az özönvíz árjába menni.

Jan. 31. Jer. 9, 22—23. Zsolt. 36. Akármí van ebben a világban, összecsaphatnak a vész hullámai, ott a menekés: Isten drága kegyelmessége, s ebben a kegyelmben élet, világosság, bőség.

T. E. d. t.